REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXV - svibanj 2015.

Duhovnost unutar Kreativizma

Rasna odvojenost simbol je humanosti

Ekonomska politika nacionalsocijalističke Njemačke, dio 1.

Inicijalna pukotina Sustava

DUHOVNI SEGMENT KREATIVIZMA

Svjedočila sam mnogo puta prozivanju i osuđivanju drugih „istomišljenika“ kako Kreativizam nema duhovnu stranu i kako ateizam koji on promiče, vodi nihilizmu, depresiji i brojnim drugim psihičkim problemima.

Već par godina živim slijedeći ideale Kreativizma, pa ipak se ni po kojem pitanju ne osjećam loše, čak štoviše, osjećam se ispunjeno i zdravije.

I ja sam jedna od onih koja je od malena podučavana u kršćanskom okruženju, imam sve moguće sakramente, pohodila sam nebrojene mise, ispovjedi, pričesti, hodočašća, druženja vjernika itd. Nisam se nikada zbog toga osjećala loše niti sam ikada napadala kršćane zbog njihove vjere ili im nametala svoje ideale kao zamjenu za njihove. Premda znam i vidim kamo kršćanstvo vodi i kako ono nema više nikakve veze s onim što većina nacionalista tvrdi, a to je da je kršćanstvo „dio naše kulture,“ ja svoje ideale širim svojim djelima u stvarnom životu, jer oni su najbolji dokaz da Kreativizam ima smisla, posebno u duhovnom pogledu.

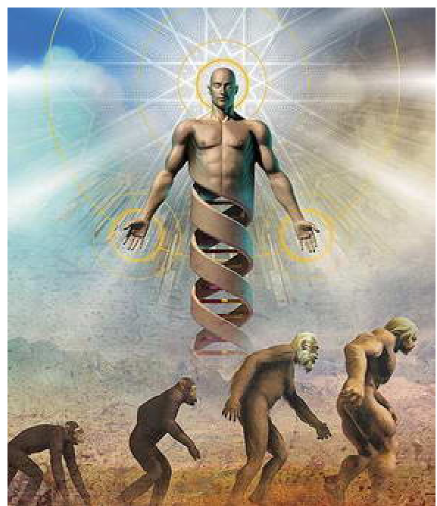
To što ne vjerujem u neko nadnaravno biće koje nas je stvorilo, ne znači da sam duhovno prazna. Jer čovjek „ispunjen“ prazninom nije čovjek i propada velikom brzinom, fizički i mentalno. Naprotiv, već sam upoznala neke druge Kreativiste koji dijele moja iskustva i s kojima se mogu poistovjetit po tom pitanju. Kreativizam ne negira postojanje duhovnosti niti ju zabranjuje, a ista se ne može poistovjećivati samo s božanskim bićima.

Duhovno prazni ljudi su bezosjećajni, ne osjećaju nikakvu životnu radost, ne mogu biti niti na trenutak sami sobom, kako bi se suočili s „demonima“ koji vrebaju na njih. Mi, s druge strane, ne osjećamo ništa od toga jer imamo jasnu nit vodilju, koja nema nadnaravno postojanje, već ono realno.

Duhovnost u Kreativizmu postoji, premda se ona možda ne može opisati nekim uobičajenim rječnikom, već se radi o nekoj apstraktnoj formi duhovnosti i ovisi o svakom pojedincu ponaosob. Zato je mnogima teško i objasniti tu duhovnu puninu.

Rasa, kao naša osnovna svetost, je nešto što čovjeka ispunjava brojnim pozitivnim emocijama, u trenucima kada razmišljate o svemu što smo postigli tijekom našeg puta na ovom svijetu te onome što još možemo postići, ukoliko se oslobodimo okova. Jasno je da kroz povijest postoje i brojni negativni aspekti, međutim, njih treba promatrati upravo

onako kako se i sama povijest treba promatrati – kao učenje na greškama.

Pored toga, često puta je dovoljno otići dalje od „civilizacije," u prirodu, bilo sam ili s nekim posebnim i jednostavno promatrati prirodne veličine oko sebe. Nekome će se možda to učiniti smiješnim, ali podcjenjivati ovakva iskustva, čak i na najobičnijim mjestima, je licemjerno i upravo prazno.

Meditiranje, kao i drugi oblici povezivanja sa svojim „ja" i razmišljanja o samome sebi, o društvu, o prirodi, o svemiru, sve to uvelike pozitivno utječe na čovjeka, a za to jednostavno nije potrebno nikakvo božanstvo ili neka vjerska dogma. Ovim metodama upoznajemo sami sebe, kao i naše vlastite duboke misli – postajemo iskreni prema samima sebi. Zvuči kao „tipično new age sranje," zar ne?

Upravo suprotno, jer oni koji slijede nekakve „new age" prakse možda zaista jesu smireniji i ispunjeni u duhovnom pogledu, ali njihov smisao postojanja gubi se upravo zbog izostanka ili još češće negativnog pogleda na rasnu vjernost. Time upravo nestaje ta nit vodilja koja u našim životima vuče korijene iz daleke prošlosti naših predaka, a gubitkom te niti nestaje i ta poveznica s precima, kao i samopoštovanje prema nama samima i poštovanje prema onome što nam je ostavljeno na čuvanje i unaprjeđivanje.

Kreativnost u svakom pogledu, od igre s djecom, preko učenja, čitanja, aktivnog rada i sudjelovanja u radu skupine zdravih ljudi, kao i jednostavna posvećenost samima sebi i našim bližnjima, je ono što nas ispunjava i unosi sam samopouzdanje.

Ovo je kratka osobna priča iz vlastitog iskustva, a ukratko dočarava tek mali segment onoga što Kreativizam zaista jest, barem po duhovnom pitanju. Oni koji nas napadaju zbog ateizma, mogu to slobodno raditi i dalje, jer mi smo odavno postali svjesni kako te priče nemaju nikakvog temelja i kako više ničim ne utječu na nas, posebno ako dolaze od ljudi koji nešto slično nikada nisu iskusili na takav način. Čovjek koji priča o nečemu što nije iskusio, priča u prazno.

Stoga, slobodno se može reći da i u Kreativizmu postoji određena doza nekog oblika transcendencije i ezoterije, ali isključivo na osobnom nivou svakog pojedinca. To i dalje ne znači da se netko od nas bavi pitanjima tipa „tko nas je stvorio" ili pak onih bez

odgovora, „zašto postojimo?“ Neke odgovore jednostavno nije moguće dokučiti, barem ne još. Osim toga, naša rasa je u predubokim problemima da bi se previše vremena trošilo na to.

Na kraju krajeva, naša glavna nit vodilja je borba za našu rasu, a ona se mora voditi na svim poljima. Duhovnost je tu izuzetno važna, jer ako niste spoznali svoje najdublje osjećaje, misli, ideje i same sebe, niste spremni voditi bitku s ogromnim brojem neprijatelja. Bilo da vjerujete u neko božanstvo, bilo da ste bliski Kreativizmu, naša rasa, ali i naša nacija, trenutno su najvažnije vrijednosti kojima trebamo posvetiti pažnju.

Autor: Karla

RASNA ODVOJENOST SIMBOL JE HUMANOSTI

Multikulturalizam unutar nacije i naroda vodi unutarnjim napetostima i u konačnici prema nasilnom sukobu. Šest tisuća godina ljudskih sukoba tome jasno svjedoči (oko 80 posto svih ratova kroz povijest zasnovano je na rasno-etničko-vjerskim sukobima).

Sve rase i etniciteti ujedno su plemenski i separatistički po prirodi, a ove neizbrisive karakteristike ljudske prirode moraju biti prihvaćene, dok bi javna politika trebala djelovati noseći to na umu. Štoviše, takvi ideali trebali bi biti poticani od strane vođa zemalja i naroda, jer poticanje rasne homogenosti je najhumaniji način organiziranja svih naroda u svijetu.

Svatko tko u sebi nosi realistični i logični humanizam razumije ovu ljudsku prirodnu sklonost te živi i djeluje u skladu s time.

Gledajući s pozicije rasno osviještene osobe, nitko zapravo nema ništa protiv nekih tamo crnaca u Nigeriji, ili pak azijata u Kini ili Indijanaca u brazilskim prašumama, sve dok su oni na tim područjima.

Crnci spadaju u Afriku, azijati u Kinu, Indijanci u brazilske prašumu itd. Da li je ova tvrdnja nehumana? Globalna humanost najbolje funkcionira ako je svijet jasno podijeljen na države i nacije prema rasnim karakteristikama. Takve nacije mogu međusobno trgovati (poštenom trgovinom, a ne „slobodnom“ trgovinom), mogu imati diplomatske odnose, mogu se natjecati na sportskim igrama itd. Određeni oblik „tolerancije“ među narodima u takvom sustavu također bi mogao postojati.

Ta duga, ratovima bogata povijest, pokazala je nebrojeno puta da kada se počnu miješati rase unutar jedne nacije, dolazi do unutarnjih sukoba i raskola između dviju ili čak više rasnih skupina te se ista „nacija“ ruši. Kako je onda to „humano?“

U rijetkim vremenima mira u svijetu, globalna humanost s dosta poteškoća uspijevala je održavati kakav takav mir među nacijama, stoga se s pravom može reći da oni koji promoviraju dodatno miješanje rasa uvijek teže poticanju unutarnjeg sukoba.

Rasna odvojenost je presudna jer je zasnovana na prirodnim zakonitostima, unatoč bilo kakvim teorijama etno-mazohističkih luđaka, koji su uvjereni da će promjenom okoline neki crnci tijekom određenog perioda početi živjeti i stvarati kao bijelci, tvrdeći

paradoksalno, da rasa ne postoji!

Upravo ti luđaci nemaju niti trunke humanosti u sebi, jer svjesno i nesvjesno unose sjeme razdora među multi-rasnim skupinama, u želji da stvore „bolji i drugačiji svijet.“

Naš svijet, rasno odvojen od ostalih, sasvim je dobar. S pravom se svakog luđaka može zapitati zašto ne odlaze u krajeve naseljene drugim rasama, ukoliko tako silno žele „promijeniti svijet“ i biti humani. Zar „različitost“ nije moguća i u Africi? Začudo, preseljenje luđaka bijele puti u tamnoputo okruženje bilo bi „koloniziranje.“ Crnačko „koloniziranje“ za luđake to očigledno nije, ali nije niti humano, ako naši životi još uopće nešto vrijede.

Autor: Velimor

BESKRAJNE RASPRAVE
NIKAD NIŠTA NISU PROMIJENILE

Donosimo vam prvi dio iz kratke knjižice autora Wilhelma Bauera pod naslovom *Njemačka gospodarska politika*, iz 1939., u kojoj se na vrlo sažet i jednostavan način opisuju ekonomski potezi i rješenja teških ekonomskih problema Njemačke davnih 30-ih godina prošlog stoljeća. Ovo je tek mali djelić onoga o čemu rijetko tko priča kada je u pitanju NS ideologija.

Mnogi nemaju pojma o ekonomskoj politici tadašnje Njemačke, niti su ikad čuli kakvu je gospodarsku politiku vodilo vodstvo Trećeg Reicha. Oni malo upućeniji i dan danas su svjesni da se mnoge tadašnje ideje, ako ne i sve, mogu primijeniti i danas.

Neovisno o tome kakve tko ima stavove o ideološkim smjernicama NS-a, slijedeći tekst je tu kako bi o njemu mogli razmišljati, raspravljati, možda donijeti i neke nove ideje ili unaprjeđenja postojeće. Također treba razmišljati kritički i tražiti nedostatke, jer ništa nije savršeno. Ovo je također i mali odmak od uobičajenih isključivo ideoloških tema kojima se najčešće bavimo.

Kreativizam sam po sebi nema političku stranu, već čisto ideološku, uz iznimku rasnog socijalizma, čime se samo donekle mijenja naziv iz „nacionalnog" u „rasni." Pa, iako ekonomija spada donekle u sferu politike, naša je dužnost iskoristiti sve ono što je pozitivno za našu rasu i naš narod.

Wilhelm Bauer

NJEMAČKA GOSPODARSKA POLITIKA

Država i poslovanje

Osnova svih vladinih posredovanja u trgovini u Njemačkoj može se vidjeti u nacionalsocijalističkom konceptu relacije između trgovine i države. Prema njemačkoj teoriji, trgovina je podređena državi. Ranije se vjerovalo kako sudbina države i nacije leži u trgovini, jer rečeno je da je trgovina od tako velikog značaja i da je tako moćna da kontrolira državu i određuje državnu politiku.

U nacionalsocijalističkoj državi, odnos između trgovine i države je suprotan. Danas država ili državna politika kontrolira ili upravlja trgovinom.

Moram naglasiti da u očima nacionalsocijalista država ne uključuje sama po sebi apsolutnu vrijednost, kao što je slučaj, na primjer, s apsolutnom monarhijom. Vrhovna vrijednost je nacija koju nazivamo Deutsche Volksgemeinschaft (njem. Njemačka nacionalna zajednica, op. prev.), narodna zajednica. Država je samo oblik organizacije i manifestacija volje naroda.

To znači da se država ne bavi gospodarskim uvjetima sve dok oni nisu u suprotnosti s dobrobiti nacije. Načelo privatne inicijative je održavano. Međutim, tamo gdje se čini potrebnim da se trgovina dovede u sklad s dobrobiti nacije, država neće oklijevati da se umiješa i usmjeri trgovinu prema željenim kanalima. U Njemačkoj, suprotno uobičajenim vjerovanjima, mi nemamo „planiranu ekonomiju," već prije „usmjereno" gospodarstvo, ako mogu koristiti takav izraz.

Ciljevi

Ciljevi trenutnog upravljanja proizvodnjom mogu se sažeti u nekoliko riječi. Prvo, osiguravanje zaliha sirovina za industriju. Sve mjere koje služe ovom cilju uključene su u Četverogodišnji plan čiji je cilj učiniti Njemačku neovisnom, što je više moguće, o uvozu, povećanjem domaće proizvodnje.

Drugo, povećanje domaće poljoprivredne proizvodnje s ciljem da se Njemačka dovede, što je bolje moguće, u stanje samodostatnosti u području prehrambenih proizvoda.

Njemačka ima samo nekoliko sirovina i uvijek je bila suočena s potrebom uvoza većeg dijela svojih sirovina koje su joj potrebne. No, kao što znate, uvoz može biti plaćen samo od prinosa izvoza ili drugim kreditnim stavkama u bilanci plaćanja kao što je špedicija, osiguranje ili prinos od kapitalnih ulaganja u inozemstvu. Kao rezultat rata, Njemačka više nije zemlja vjerovnika, već zemlja dužnika. Drugim riječima, ona je bila opterećena ogromnim dugovima i nije na raspolaganju imala velike prihode od ulaganja u inozemstvu, dok je njen ostali prihod izvana danas manji nego što je bio prije rata. Njemačka stoga mora ograničiti svoj uvoz na stupanj svog izvoza, uz posljedicu da je njemački uvoz sirovine i prehrambenih proizvoda ovisan o količini robe koje su druge zemlje u stanju i voljne uzeti od nje u obliku plaćanja.

Indirektno i direktno upravljanje proizvodnjom

Njemačka vlada ne slijedi nikakvu konačnu teoriju u uspostavljanju metoda pomoću kojih bi posredovanje na području proizvodnje bilo ostvareno. To je jedna od karakterističnih osobina nacionalsocijalističke gospodarske politike. U borbi protiv nezaposlenosti, vlada nije slijedila jednu teoriju kao što je teorija direktnih javnih radova ili teorija poticanja privatne inicijative, već je slijedila obje teorije nepristrano prema onome što se činilo boljim u to vrijeme. Isto vrijedi i za reguliranje proizvodnje.

Različite mjere mogu se klasificirati kao: 1. indirektne i 2. direktne.

Država poduzima indirektne mjere kada posreduje, ne u proizvodnji i kapitalnim ulaganjima, već u uvjetima koji ih reguliraju.

Postoje četiri posebne skupine indirektnih mjera:

1. Regulacija poreza, posebno smanjenje poreza. Na primjer, kako bi oživjeli proizvodnju automobila, koja je na izuzetno niskoj razini, a time i potaknuli motorizaciju u Njemačkoj, koja je zaostala daleko iza razine motorizacije u drugim zemljama, već 1933. vlada je ukinula porez na sve nove putničke automobile, a kasnije se to proširilo na sve automobile. To je automobile učinilo mnogo jeftinijima, a povećalo je prodaju industrije. U posljednjih pet godina, te mjere, zajedno s gospodarskim uzletom doveli su do velikog napretka u prodaji automobila i veliki napredak u njemačkoj motorizaciji. Godine 1932., samo 19 od svakih 1000 ljudi u Njemačkoj imalo je u vlasništvu vozilo, u usporedbi s 47 u Francuskoj i 37 u Velikoj Britaniji; danas, međutim, brojka u Njemačkoj je 35 na 1000, u usporedbi s oko 51 na tisuću u Francuskoj i Velikoj Britaniji.

Drugi primjer regulacije proizvodnje putem smanjenja poreza bio je izuzimanje kratkoročnih kapitalnih dobara od poreza na dohodak. Nakon 1933., vrijednost tih dobara mogla se odbiti od oporezivanog dohotka pojedinca ili od oporezive dobiti poduzeća. To je potaknulo kupnju tih dobara i bilo je sredstvo povećanja slabe aktivnosti industrije kapitalnih dobara. Elastičnost nacionalsocijalističke gospodarske politike može se vidjeti u činjenici da je ova mjera bila ukinuta čim je industrija kapitalnih dobara bila u potpunosti zaposlena.

2. Drugi način neizravnog reguliranja proizvodnje je politika cijena. To se može napraviti na dva načina: smanjenjem troškova i povećanjem, odnosno jamstvom, prodajnih cijena. Ove metode su uglavnom korištene na području poljoprivrede, gdje proizvodnja brzo reagira na promjene cijena. Primjer ovog smanjenja može se vidjeti u cijenama umjetnog gnojiva, poljoprivrednih strojeva i oruđa. S druge strane, mijenjanjem cijena farmi bilo je moguće značajno povećati poljoprivredne površine za sadnju zimskog ječma, proizvodnju vlaknastih biljaka i uljastog voća te broj ovaca.

3. Usko povezana s tom cjenovnom politikom je tarifna politika, čija je upotreba potrebna gdje se domaća dobra natječu sa stranim proizvodima. To je posebno važno u slučaju poljoprivrednih proizvoda, čije cijene su znatno niže na svjetskom tržištu nego u Njemačkoj. Posebni odbori postavljeni su s ciljem kompenzacije tih razlika u cijenama, a nadležni su da reguliraju uvoz.

4. Posljednja metoda indirektne regulacije proizvodnje je zabrana novih privatnih izlaza na tržište kapitala. Budući da su ovi izlasci dopušteni samo za posebne namjene, sve one grane trgovine i industrije koje su isključene s tržišta kapitala su ograničene u svojim mogućnostima kapitalnih ulaganja. Oni mogu samo proširiti svoje tvrtke, itd., do razine koju im dopuštaju njihova sredstva. Tako je 1933. postavljen posebni odbor pod kontrolu Reichsbanke, kojem se mora podnijeti zahtjev prije nego novi izlasci budu dopušteni. Odobrenja su dana samo privatnim izlascima u slučaju tvrtki koje služe završetku Četverogodišnjeg plana, gdje, osim toga, ne postoji niti jedna druga mogućnost financiranja njihova rada.

Politika kapitalnog ulaganja

Među velikim brojem metoda izravnog utjecaja na proizvodnju, moram spomenuti prvo vladine odredbe koje prevladavaju u pojedinim gospodarskim granama.

Osim toga, dobar dio izravne regulacije proizvodnje od strane vlade sastoji se od regulacije kapitalnih investicijskih aktivnosti.

Tako regulacija kapitalnih investicijskih aktivnosti zapravo znači planirani smjer kapitalnih ulaganja. To se pokazalo osobito potrebno kada je započeo rad na Četverogodišnjem planu. U određenom smislu, kapitalna ulaganja bila su određena prema hitnosti. Četverogodišnji plan, ponovno naoružavanje i izvoz su najvažniji.

Niz mjera je uveden u vezi toga. One se mogu podijeliti na slijedeći način: - Postoje zabrane kapitalnih investicija, svrha čega je spriječiti industrije, čiji su kapaciteti dovoljni da udovolje potrebama, u širenju svojih postrojenja. To sprječava nepotrebno trošenje ograničenog kapitala i dostupnog materijala, a izbjegava se hiperprodukcija i posljedične smetnje na tržištu. Takve zabrane kapitalnih ulaganja imamo, na primjer, u papirnoj industriji, u industriji stakla, u dijelu tekstilne industrije i dijelu kemijske industrije.

Na drugom mjestu je reguliranje kapitalnih ulaganja i proizvodnje putem garancija profita i prodaje koje daje vlada. Već sam naglasio da se nacionalsocijalizam pridržava načela privatne inicijative. Međutim, to ne sprječava državu da, ako se to čini potrebnim, olakša privatne tvrtke za neke od rizika koji se javljaju u određenim projektima. Ove garancije profita i prodaje koje daje država su posebno važne u proizvodnji prirodnog vlakna, gorivih mješavina za motore i sintetičke gume. Tvrtke koje se bave takvom proizvodnjom u Njemačkoj su privatne tvrtke; njihov profit, međutim, je u određenoj mjeri garantiran od strane države, budući da su njihovi proizvodi od velikog značaja za gospodarsku politiku države.

U nekim područjima i sama država ulazi u proizvodnju, te su za tu svrhu izrađena kapitalna ulaganja. Princip da se što je moguće više poslovanja ostavi privatnim inicijativama, ne znači da država ne može sudjelovati u gospodarskim aktivnostima u određenim područjima proizvodnje i pod određenim specifičnim uvjetima. To je slučaj, na primjer, u području proizvodnje željezne rude.

Nakon gubitka teritorija u ratu, samo mali dio njemačkih potreba za željeznom rudom mogao je biti pokriven domaćom proizvodnjom. S obzirom na fiksne troškove i prevladavajuće cijene te prema uobičajenim metodama eksploatacije samo dio njemačkih zaliha željezne rude mogao se koristiti s profitom. Ovisnost o uvozu u slučaju tako važnog područja kao što je željezna ruda je morala biti eliminirana. No, uvjeti i problemi u ovoj vrsti proizvodnje bili su toliko neobični i toliko opsežni da je država ispravno sama preuzela inicijativu. Vlada je osnovala tvrtku Herman Göring Rechswerke, čiji je posao bio vađenje željezne rude slabije kvalitete kojom Njemačka obiluje.

Subvencije

Jedna od najstarijih i najpoznatijih metoda državne intervencije i ovdje i u inozemstvu je dodjela subvencija od strane države. Izvan Njemačke, posebno u SAD-u, subvencije su dobro poznate, prije svega u industriji brodogradnje. I ovdje privatno poslovanje nije u poziciji da samo vodi gospodarsku granu na način kako država smatra poželjnim. Ista stvar vrijedi u Njemačkoj na nekim područjima proizvodnje. Na primjer, određeni građevinski projekti, poput izgradnje stanova za poljoprivredne radnike ili podizanje naselja za industrijske radnike, provode se izravno ili u pomoć doprinosa od države, ili indirektno uz pomoć kredita dobivenih od strane države pod iznimno povoljnim uvjetima. Nadalje, proizvodnja obojenih metala podržana je subvencijama od strane države već mnogo godina.

Regulacija potrošnje sirovina

Treća skupina mjera vladinog reguliranja proizvodnje tiče se potrošnje sirovina. Gotovo cijela njemačka industrija podvrgnuta je sustavu kvota sirovina. Bit namještanja kvota leži u kontroli uvoza, koji je uveden 1934., kao dio Novog plana za njemačku vanjsku trgovinu. Kontrolu provodi 27 kontrolnih odbora, od čega je svaki bio postavljen za pojedinu granu industrije. Tvornicama koje koriste uvozne sirovine mogu kupiti samo određenu količinu sirovina u inozemstvu. Normalno, temelj namještanja kvota je potrošnja u određenom mjesecu. Ali važnost odredbi koje tvrtka mora ispuniti, također se uzima u obzir, a narudžbama za izvoz dana je posebna pozornost.

Osim ovog sustava regulacije postoji niz uredbi koje se bave korištenjem sirovina. Na primjer, kao rezultat nedostatka vune i pamuka odlučeno je da će odjeća od vune i pamuka koja se proizvodi u Njemačkoj za domaće tržište morati sadržavati određeni postotak prirodnog (sirovog) vlakna. Određeni proizvodi, na primjer, kvake za vrata, ne mogu više biti izrađene od mesinga. U privatnim stambenim zgradama može se koristiti samo određena količina građevinskog željeza. Ovaj sustav regulacija pažljivo je određen i u svojoj primjeni nije previše striktno birokratski. U mnogim slučajevima uobičajene sirovine moraju se zamijeniti novim sintetičkim sirovinama koje se mogu proizvesti bez uvoza. Korištenje tih novih sintetičkih sirovina ne znači smanjenje kvalitete konačnog proizvoda. Naprotiv, nedostatak sirovina dovodi do novih izuma i poboljšanja, a čak i donosi i tehnološki napredak, kao u slučaju bune (sintetička guma), što se inače ne bi dogodilo.

Prijevod: Legionar

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

Aktivizam pojedinca često je zanemaren kada je riječ o promicanju ideja i propagandi. Iako je takav oblik aktivizma ograničen u nekim pogledima, to ne znači da pojedinac ne može i ne treba pokušati širiti ideju na sve dostupne legalne načine.

Kao što smo već više puta pisali, ideja polazi od pojedinca. Sama ideja, neovisno kojoj strani pripada, uvijek kreće od pojedinca te se širi onoliko koliko je on uporan u tome. Pri tome treba imati na umu, da je kao i kod znanja, ponavljanje najvažnije.

Gdje u tu priču dolazi pojam „inicijalne pukotine?“ Vjerojatno će samo oni nešto uže tehničke struke odmah shvatiti što to znači.

U strojarstvu se ovaj pojam najčešće koristi u negativnom smislu. Najjednostavnije rečeno, neki dio stroja ili nekog tehničkog sklopa, u toku svog nastajanja, u svojoj unutrašnjosti, daleko od očiju radnika, zbog određenih neizbježnih propusta u tehnologiji, dobiva inicijalnu mikropukotinu. Ako je taj element izložen velikim oscilacijama, odnosno promjenjivim naprezanjima, mikropukotina se počinje postupno širiti, a često još uvijek nije vidljiva oku promatrača, jer je skrivena unutar elementa.

Nakon određenog broja ciklusa, pukotina narušava stabilnost elementa, pucaju veze između atoma i dolazi do loma elementa. Kroz povijest je upravo uslijed ovakvih mikropukotina često dolazilo do teških havarija, pa i smrtnih slučajeva.

Iako se mikropukotine današnjim modernim metodama ispitivanja mogu otkriti, one su još uvijek prisutne u raznim dijelovima strojeva, ali veće havarije se srećom izbjegavaju.

Jasno je da je bolesni liberalni sustav u kojem trenutno živimo svojevrstan strojni element, a oni koji su nezadovoljni njegovim djelovanjem predstavljaju, ne jednu, već tisuće potencijalnih inicijalnih pukotina. U slučaju trenutnog sustava, te inicijalne pukotine, s našeg gledišta, svakako su pozitivne. Da bismo sustav doveli do loma, potencijalne pukotine moraju se aktivirati i djelovati pogubno na sam sustav. Tu

dolazimo do aktivizma.

Ideja, kao što smo rekli, dolazi od pojedinca i uvijek je pojedinac taj, koji širi ideju koju smatra ispravnom. Svi oblici ideologija pošli su od pojedinca, bilo da je riječ o onim pozitivnim ili onim užasavajućim.

Mnogi od nas već imaju usađene ideje, što znači da ih je netko već proširio na nas, a to je učinio aktivnom promocijom tih ideja. To samo znači da i mi moramo aktivno širiti ideje koje smatramo ispravnim.

Pojedinac zapravo može učiniti mnogo. Internet je danas dostupan praktički svakome, a na samom Internetu dostupan je i čitav niz metoda pomoću kojih pojedinac može djelovati. Naljepnice, letci, brošure, grafiti ili čak uklanjanje suparničkih grafita s gradskih zidina, transparenti na mostovima i nadvožnjacima, magazini, časopisi, tiskanje knjiga, web portali, blogovi, vjesnički portali, društvene mreže, forumi, slike, dizajni, ekološki bazirane metode, javni govori, pjesništvo, pohađanje govora neistomišljenika i javno propitivanje njihovih ideala … sudjelovanje u akcijama drugih skupina koje se barem djelomično slažu s našim idealima, podrška inozemnim skupinama … infiltriranje u protivničke skupine i razotkrivanje njihovih aktivnosti – posebice ilegalnih, slanje prosvjednih pisama, izrada multimedijalnih sadržaja kao što su filmovi ili reklamni spotovi, pisanje članaka, pomoć drugima i širenje ideala usmenim putem i vlastitim primjerom ….

Ovo je samo dio onoga čega smo se ovdje sjetili. Načina za djelovanje jednog jedinog pojedinca je jako mnogo. Postoje tu i neke ilegalne metode, poput na primjer grafita. Međutim, izvedene na pravom mjestu i na oprezan i ispravan način, ovakve metode mogu dati efektne rezultate. Nikad, ali baš nikad, ne postavljajte grafite ili naljepnice na nečije osobno vlasništvo poput automobila, vrata trgovina, kuća ili slično, kao niti spomenike ili bilo kakve fasade zgrada u starim dijelovima grada. U pogledu grafita, oni su iznimno korisni na pločnicima, jer mnogi ljudi po navici „gledaju kamo hodaju.“ Javni prostori poput autobusnih stanica, kao i sredstva javnog prijevoza tu su mnogo bolja opcija. Školska igrališta i općenito okruženja gdje borave školarci, neka su od najboljih lokacija za razne metode.

Ono što je najvažnije u aktivizmu je volja, jasna i jednostavna poruka te neumoljiva i nezadrživa upornost. Poruka nikad ne smije biti direktno poticanje na mržnju. Ona mora biti jasno definirana kako bi se ukazalo da su naše/vaše ideje pozitivne. Djelujte na emocije,

iskoristite ono što će ljude protresti i isprovocirati pozitivnu reakciju kakva je potrebna za vraćanje razumu.

Ono što je korisno u aktivizmu jest da, ako nemate vlastitu ideju, slijedite i kopirajte one koje smatrate ispravnima, a pritom to mogu biti ideje neke druge, pa čak i inozemne organizacije. U kopiranju drugih, dakako istomišljenika, nema ništa loše. To je ionako najmanje važno, jer najvažnije je širenje jasne poruke.

Trenutno u svijetu ima dosta skupina koje dijele naše ideale. Većina njih su bazirane na političkoj orijentaciji. One koje svakako možemo preporučiti su one koje žive, opstaju i djeluju u najtežim uvjetima i pod najvećim represijama. Prije svega tu je Švedski Pokret Otpora, Finski Pokret Otpora i općenito cijeli Nordic Resistance Movement, potom organizacije poput britanske Nacionalne Akcije, poljskog NOP-a… Tu je i organizacija poput White Genocide Project.

Organizacija je puno, ideja je puno, a na vama ostaje da budete jedna inicijalna pukotina u elementu sustava kojeg svi preziremo. Budite pozitivan primjer drugima po svim mogućim točkama i uvijek aktivno promovirajte svoje ideale kao uzrok toga. Ne trebate se bojati osuđivanja, jer oni kojima se svojim djelom uvučete pod kožu, više vas neće moći osuđivati.

Čekati bolje sutra nikad se ne isplati. Od klečanja samo bole koljena, od sjedenja dupe, ustanite i borite se za ono što svi volimo – naš narod i našu rasu!

Autor: Gammadion

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

BIJELI

BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

MANTRA

Afrika za Afrikance, Azija za Azijate, bjelačke zemlje za sve?
Svi govore kako postoji RASNI problem. Svi govore da će se taj RASNI problem riješiti kada se treći svijet izlije u SVAKU bjelačku zemlju i samo u bjelačke zemlje.

Nizozemska i Belgija imaju jednaki broj stanovnika kao Japan ili Tajvan, ali nitko ne govori da će Japan ili Tajvan riješiti ovaj RASNI problem dovodeći milijune osoba iz trećeg svijeta i „asimilirajući" ih.

Svi tvrde da je jedino rješenje RASNOG problema da SVE bjelačke zemlje i SAMO bjelačke zemlje „asimiliraju" ne-bijelce, odnosno da se rasno miješaju s ne-bijelcima.
Što ako bismo rekli da bi postoji RASNI problem i da bi taj RASNI problem mogao biti riješen samo ako bi se stotine milijuna ne-crnaca dovele u SVAKU crnačku zemlju i SAMO u crnačke zemlje?

Koliko dugo bi nekome trebalo da shvati kako ne govorimo o RASNOM problemu, već da se upita govorim li o konačnom rješenju za CRNAČKI problem?

A koliko dugo bi trebalo nekom razumnom crncu da primijeti to i kakav zaluđeni crnac ne bi prigovorio na to?

Ali ako kažemo očitu istinu o trenutnom programu genocida nad našom rasom, bijelom rasom, liberali, kao i košer-konzervativci složit će se da smo mi nacisti-koji-žele-pobiti-šest-milijuna-židova.

Oni tvrde da su anti-rasisti. Oni su anti-bijelci.
Anti-rasist je kodna riječ za anti-bijelac.

****

Kako identificirati osobu koja je anti-bjelačkih stavova i potiče bijeli genocid?

- Oni negiraju postojanje bijelih ljudi i bjelačkih zemalja.
- Oni vrište o tome kako su bijelci zli ili ih krive za ove ili one stvari.
- Oni opravdavaju bjelački genocid koristeći tisuće različitih razloga.
- Oni zahtijevaju/slave bjelački genocid.
- Oni kažu kako se pro-bjelačkim disidentima ne bi smio dozvoliti govor, jer mi smo „zli."

****

„Svi smo mi ljudi" ne opravdava bjelački genocid
„Svi krvarimo crveno" ne opravdava bjelački genocid
„Zbog povijesti" ne opravdava bjelački genocid
„Zbog ekonomije" ne opravdava bjelački genocid
„Manjak liječnika" ne opravdava bjelački genocid
„Rasa je društveni konstrukt!" ne opravdava bjelački genocid
„Svi smo mi iz Afrike" ne opravdava bjelački genocid
Anti-rasist je kodna riječ za anti-bijelac.

WWW.WHITEGENOCIDEPROJECT.COM

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

